

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

Pasarét, 2018. augusztus 12.
(vasárnap)

Szepesy László

„SZENTEK LEGYETEK TELJES ÉLETETEK BEN”

5.

Énekek: 173, 662, 656,1, 297,1-2.7-9

Lekció: Zsidó 9,11-15

„Krisztus pedig megjelenvén, mint a jövődő javaknak főpapja, a nagyobb és tökéletesebb, nem kézzel csinált, azaz nem e világból való sátoron keresztül, És nem bakok és tulkok vére által, hanem az ő tulajdon vére által ment be egyszer s mindenkorra a szentélybe, örök váltságot szerezve. Mert ha a bakoknak és bikáknak a vére, meg a tehén hamva, a tisztátalanokra hintetvén, megszentel a testnek tisztaságára: Mennyivel inkább Krisztusnak a vére, aki örökké való Lélek által önmagát áldozta fel ártatlanul Istennek: megtisztítja a ti lelkiismereteket a holt cselekedetektől, hogy szolgáljatok az élő Istennek. És ezért új szövetségnek a közbenjárója ő, hogy meghalván az első szövetségbeli bűnök váltságáért, a hivatottak elnyerjék az örökkévaló örökségnek ígéretét.”

Alapige: 1Péter 1,18-19

„Tudván, hogy nem veszendő holmin, ezüstön vagy aranyon váltattatok meg a ti atyáitoktól örökölt hiábavaló életetekből; hanem drága véren, mint hibátlan és szeplőtlen bárányén, a Krisztusén”

Imádkozzunk!

Dicsőítünk és magasztalunk Téged, mennyei Édesatyánk, mert az elmúlt héten is mindenben gondod volt ránk, és magasztalunk Téged, Úr Jézus Krisztus, hogy az elmúlt hét minden bűnéért a golgotai kereszt-

áldozat miatt remélhetünk bűnbocsánatot. Szeretnénk meg is köszönni Neked tökéletes engedelmességedet, mert azért kaphattunk mi is áldást, mert ami Neked járt volna, azt nekünk adtad.

Hálát adunk Neked így az elmúlt hétért, hogy gyülekezetünk csendeshéten lehetett Piliscsabán, köszönjük a gyermekek elcsendesedését Neszmélyen, és az itthoni alkalmakat is, amelyeken hirdetted az evangéliumot, az örömhírt. Köszönjük, amikor Szentlelked munkálkodott a szívünkben, hogy az Igének nemcsak hallgatói, hanem elhívői és megtartói lehettünk.

Ugyanakkor bocsánatodért is esedezünk azért, mert sokkal több igét hallunk, mint amennyit meg is tartunk, annyit hagyunk leesni a földre, vagy éppen szívünkben nem tud gyökeret verni, nem tud gyümölcsöt teremni, mert e világ gondja, baja, és életünk különféle megpróbáltatásai vagy bűnös szívünk nem hagyja azt kibontakozni, elfojtja az igét. Bocsásd meg nekünk, amikor Veled sem gondoltunk, hanem csak időnként, és hogy amikor csendességünk végén becsuktuk a Bibliát, gyakran azal bezárkóztunk Előled is.

De köszönjük Neked, hogy nagyobb vagy Te a mi bűneinknél, és nagyobb a Te irgalmad minden mi vétkünknél, mert Te újból és újból keresel bennünket, mint hűséges, önmagát feláldozó Pásztor, aki utána megy az eltévelyedett juhoknak.

Köszönjük, hogy a Te irgalmadat magasztalni hívtál össze bennünket, hogy a mai alkalmunkon is valóban Isten-tiszteletet tarthatunk. Kérjük, hogy valóban a Te élő igéd hirdettessék közöttünk, és az végezze el az ő munkáját szívünkben, hadd vezessen minket még jobb engedelmességre, Benned való nagyobb bizalomra. De mindenekelőtt, Urunk, nemcsak azt kérjük, hogy bennünk úgy munkálkodj, hogy az a javunkra legyen, hanem elsősorban azért kérjük ezeket, hogy a Te dicsőséged még inkább tündököljön, és hogy a világ meglássa, hogy tanítványaid vagyunk, és Téged dicsőítsen.

Ezért kérjük, hogy áldd meg mai istentiszteletünket, itt közöttünk is, de országszerte is, ahol gyülekezetekben Téged magasztalnak. Kérünk, magasztald fel a Te felséges szent nevedet!

Krisztusért kérünk, hallgass meg!

Ámen.

Igehirdetés

A megszenteltetésünkről szóló igehirdetés-sorozatunk mai alkalmán arról lesz szó, hogy Isten mekkora, milyen hatalmas árat fizetett azért, hogy mi Őbenne híve Őt kövessük, és Neki éljünk. Az egész igeszakasz-

ról szeretnék beszélni, de mindvégig azt szeretném szem előtt tartani és hangsúlyozni, hogy drága áron váltattunk meg!

Nem tudom, hogy egyáltalán elegendő-e az emberi szó ennek a hatalmas váltságnak, értéknek kifejezésére, mert amikor a drága árról, Krisztus véréről beszélünk, akkor a világ legértékesebb – hangsúlyoznám –, legértékesebb kincséről van szó. A legnagyobbat, a legértékesebbet pedig nehéz kifejezni, nehéz hasonlítani bármihez is, az emberi szó olyan gyarlónak és olyan kevésnek tűnik hozzá. Ha számokkal, egy összeggel próbálnánk meg ezt kifejezni, és a legnagyobb számot ki tudnánk mondani, az Ige szerint még azzal sem közelítenénk meg ennek a váltságnak a valóságos értékét. Gyakran előfordul a világban, hogy valamit a ritkasága, egyedisége alapján tartanak értékesnek – gondoljunk akár egy műkincsre, vagy éppen különféle drágakövekre –, de ha még ezt az egyediségét is hangsúlyoznánk Krisztus vérenek, még akkor sem tudnánk felragyogtatni teljes pompájában ennek a kincsnek a páratlan voltát. Nehéz, lehetetlen emberi szavakkal kifejezni ennek a mindennél hatalmasabb kincsnek az értékét. És úgy látom, hogy Péter apostol sem tudja a világban bármihez is hasonlítani, nem tud egyenlőségjelet tenni Krisztus vére és bármilyen más földi kincs és érték közé, mert nem tud pozitív fogalmakkal meghatározni egy értéket, inkább negatívan, tagadólag beszél, mert azt mondja, hogy „*NEM veszendő holmin, ezüstön vagy aranyon váltattatok meg*”. Itt a legértékesebbeket említi, amit akkoriban az emberek megbecsültek (aranyat és ezüstöt), és azt mondja róluk, hogy azok veszendő holmik. Ezzel pedig mintegy azt mondja: nem, nem ezen váltattatok meg, mert ezek meg se közelíti az értékét Krisztus vérenek.

A mai ember számára nem az arany vagy az ezüst az érték. Ma ilyet mondanánk, hogy mit szólnál hozzá, ha kapnál ingyen, ajándékba egy 200 m²-es palotát, nagy földdel, kerttel, udvarral, és nem kellene semmit sem adnod érte? Mekkora érték, ugyebár? Vagy valaki rámutatna egy vadonatúj autóra, ami több 10 millió forintba kerül, és azt mondaná: tessék, itt van, a tiéd. Vagy menjünk még tovább, mert még létezik ennél is nagyobb gazdagság: mit szólnál hozzá, ha valaki egy több milliárd forintos multinacionális céget adna oda neked ingyen, még adóznod se kellene utána, és mind a tiéd lenne ajándékként? Vagy már egy szinte lehetetlen gondolattal játszunk el: vannak királyságok még Európában. Mit szólnál hozzá, hogyha azt mondaná egy ország, hogy itt van számos nagy birtok kastélyokkal, palotákkal, mind a tiéd, legyél a királyunk? Mekkora gazdagság. Mennyi ember álmodozik a lottó főnyereményről, több száz millió, vagy akár milliárd forintról,

költi el nehéz munkával keresett pénzét a szerencsejátéokra! De, Testvérek, azt mondja Péter: mindez semmi. Ha ezek megtörténnének, akkor sem érnének fel azzal, amit Isten tett érted, hogy a legdrágább vért hullajtotta a golgotai keresztfán azért, hogy megváltson téged! Isten jóval többet adott! Hisszük mi ezt? Hisszük, hogy Krisztus áldozata mindennél többet ér? Vagy az értékranglistánkon ez a vér bár valahol szerepel, de nem az első helyen, hanem valahol ott a harmadik vagy nyolcadik, tizedik helyen, vagy ki tudja, hol? Valóban ez a legértékesebb kincsünk? Nem aranyon, nem ezüstön váltott meg minket Isten, hanem azoknál értékesebbel, ezek a fémek rozsdás vasnak sem számítanak emellett a drága kincs mellett! Meg tudjuk mi becsülni a felbecsülhetetlent? Isten ekkora értéket odaadott értünk.

Itt meg kell, hogy álljak egy pillanatra, hogy egy napjainkban népszerű téves és hamis evangéliumot megcáfoljak. Ugyanis sokan azt vallják és hirdetik, hogy ha Isten ekkora árat fizetett értünk, akkor az a mi értékünkéről beszél. Milyen szívet melengető gondolat, nem? Olyan jól esik az embernek, hogy ilyen fontos és értékes. Így fogalmazzák meg az örömhírt: önmagadban sokat érsz, és Isten ezért szerzett meg téged magának! Ez azonban hamis evangélium, a bennünk levő egót simogatja, ami valóban jól esik mindenkinek. Fényez bennünket, a bűneinket jelentéktelenebbnek mondja, mint amilyenek valójában, képességünket a jó cselekvésre felnagyítja, és azt hiteti el velünk, hogy milyen hasznos emberek vagyunk Isten előtt bűnösként, meg nem térteként. Az a legveszedelmesebb ebben a gondolatmenetben, hogy Isten kegyelmes munkájáról az emberre tereli a figyelmünket. Értékes vagy Isten szemében – mondják. Péter apostol nem ezt mondja. Azt mondja, hogy az az ár, az az áldozat, amit Isten adott értünk oda, az a felbecsülhetetlen! Ennek az áldozatnak a gazdagsága nem a mi értékünkéről beszél. Mekkora a mi gazdagságunk és a mi értékünk Isten nélkül? Az óember értéke mennyit ér? A Szentírás nagyon egyértelműen beszél erről. A Jelenések 3,17-et vegyük elő, pedig ott már hívókról volt szó, egy eltévedt gyülekezetéről, akik Krisztusról kezdtek elfeledkezni. Azt mondja nekik Krisztus: *„nem tudod, hogy te vagy a nyomorult és a nyavalyás és szegény és vak és mezítelen?”* Ez vagy Isten nélkül. És van, amit korunk embere a hasznosság alapján ítél meg, ez a praktikus életfelfogás, ugye? Ami hasznos, az jó, a cél szentesíti az eszközt. Mit mond a mi hasznosságunkról az Ige? A Róma 3,12-ben azt mondja: *„Mindnyájan elhajlottak, egyetemben haszontalanokká lettek”*. Haszontalan az újjá nem teremtett, meg nem tért emberi élet Isten szemében. Életünket hiábavalónak, eltekoztoltnak nevezi az Ige, rámutat, hogy nincs semmink, ami értékes,

ami használható lenne Isten szemében, csak bűneink vannak, ami miatt Isten jogos haragja van rajtunk. De az evangélium nem így szól, hogy drága vagy, ezért megváltottalak, hanem úgy szól, hogy bár lelkileg teljesen meghaltál és haszontalanná lettél Isten számára, bűneiddel teljesen bemocskolod életedet, és ezzel jogos haragját és ítéletét vívod ki magadnak, Isten mégis kifizette érted ezt a hatalmas nagy árat. Drága vér hullott érted mindezek ellenére. Testvérek, ha egy király háborús időben a fiát odaadja mintegy fogolycsereként egy fogságba esett nincstelen koldusért, aki még harcolni sem tud, teljesen hasznavehetetlen a háború szempontjából, az nem a koldus értékét, hanem a király végtelen jóságát hirdeti. Ha valaki elmegy egy roncstelepre, és egy kerekek nélküli, betörött üvegű, hibás motorú, megrozsdásodott autóért, amelyből számtalan alkatrész hiányzik, több millió forintot ad, az nem az autó értékéről beszél, hanem a vevő gazdagságáról és irgalmáról, és abbéli akaratáról, hogy helyre akarja állítani azt a roncsot. Valóban drága vért adott érted Krisztus? Vallod ezt?

De menjünk tovább az Igében. Péter apostol azt mondja, hogy az a nagy ár, amit Isten értünk adott, amivel megváltott, az Krisztus vére volt. De itt meg kell állni, és fel kell tenni a kérdést, hogy Isten miért vért kívánt életünkért cserébe? Az Igében ott a válasz. A 3Mózes 17,11 ezt mondja: *„Mert a testnek élete a vérben van, én pedig az oltárra adtam azt néktek, hogy engesztelésül legyen a ti életetekért, mert a vér a benne levő élet által szerez engesztelést.”* Amikor tehát az Ige azt mondja, hogy Krisztus az Ő vérét ontotta értünk, akkor ez alatt azt érti, hogy Isten egy emberi életet adott a mi életünkért cserébe, hogy Ő a mi bűnös életünket magára vállalva szenvedjen, viselje bűneink büntetését, mi pedig az Ő Istennek odaszánt életét élhessük. Véraldozatot kellett Istennek adni, életet életért, sem többet, sem kevesebbet, Isten nem aranyat, nem ezüstöt kér, hanem emberi életet, mert mi az életünkkel fosztjuk meg Istent. Ő a Teremtőnk, azért teremtett, hogy Vele kapcsolatban, boldogan Neki szolgálva éljünk, és minden egyes másodpercben, amikor nem ezt tesszük, megfosztjuk Istent az élettől, amit nekünk adott. Azt mondja tehát az ige, hogy nem csak bűneidért vagy adós Istennek. A mi tartozásunk végösszegét ne bűneink összességéként gondoljuk el csupán, mert az ige azt mondja ennél többel, az életeddel tartozol Istennek. Ha életed minden egyes másodpercében nem neki élsz, akkor adósa vagy Neki! Lássuk meg, milyen megfizethetetlen az az ár, amivel mi tartozunk Istennek! Mert ki képes az eltékozolt napokat, hónapokat, éveket, évtizedeket valahogy visszaadni Istennek? Ki képes meg nem történtté tenni ezeket a dolgokat? És ki képes bűnös létére szent

élettel kiengesztelni az Urat? Mert Ő neki a szent élet jelent áldozat, nem éri be kevesebbel. Ha mi bűnnel vétkeztünk, akkor csak a tökéletesen tiszta engesztelheti Őt ki. Hatalmas a mi adósságunk, de ennek tükrében még csodálatosabb Krisztus áldozata, ami ekkora adósságot elrendezett! Milyen nagy árat adott értünk.

Nem akarok részletesen belemenni, de meg kell, hogy említsem azt a nagy kegyelmet az Atya részéről, hogy Ő egy életet kért az egész megváltott nép életéért cserébe! Krisztus életét, egy életet elfogadott több millió vagy milliárd ember életéért. Hiszed-e, Testvérem, hogy Istent nem lehetett másként kiengesztelni, csak úgy, hogy életért cserébe életet kapjon? Vagy abban reménykedsz, hogy néhány jónak mondott cselekedettel kifizetheted Őt? Hogy buzgó bibliaolvasással, templomba járással meg lehet fizetni ezt a nagy árat, amivel tartozunk? Olvassuk az Igét, járjunk templomba – nem ez ellen beszélek, Testvérek –, csak ne gondoljuk azt, hogy meg tudjuk fizetni adósságunkat Neki. Nem azt kérdezi-e tőlünk is Krisztus a Márk 8,37-ben: *„Avagy mit adhat az ember váltságul az ő lelkéért?”*, és a válasz egyértelműen az, hogy semmit! Semmit nem adhatunk! Nem erre hívja-e fel figyelmünket Krisztus, amikor azt mondja, hogy mit ér, ha az ember *„az egész világot megnyeri, lelkében pedig kárt vall”*? Nem azt mondja, hogy sokkalta többet ér? És mi mégis tényleg próbáljuk magunkban valahogy lerendezni Istennel bűneinket, és nem az egyetlen csodálatos áldozatra nézünk?

Isten életet várt életért cserébe, de az apostol folytatja, mert nem akármilyen életet. Erről beszél a folytatásban, mert azt mondja, hogy *„drága véren, mint hibátlan és szeplőtlen bárányn, a Krisztusén”* váltattunk meg. Hibátlan és szeplőtlen, azaz büntelen élettel váltott meg minket Krisztus, de ne csak negatívan értsük ezt, hogy Ő semmi rosszat nem tett, hanem a pozitív oldalát is lássuk meg, hogy Ő tökéletesen engedelmes volt a mennyei Atyának, élete minden másodpercét az Atya parancsa szerint töltötte, tökéletesen, teljes szívvel, teljes lélekkel, teljes erővel szerette az Urat és felebarátait. Krisztus olyan életet áldozott fel a golgotai kereszten, amely tökéletes, büntelen és szent volt, egy szóval hadd foglaljam ezt össze: méltó. Méltó Istenhez, aki ugyanilyen tökéletes, szent. Olyan áldozatot adott Neki, ami méltó volt Őhöz. Ilyen áldozatot mi sohasem adhatunk Istennek bűneink miatt. Mégis hányan áltatják magukat, hogy majd a jó cselekedeteimmel én megteszem, kiengesztelem Istent! Testvérek, maradjunk annál a képnél, amelyet az apostol használ, meg az Ige is mond Krisztusról: Isten Báránynak nevezi. Tudjuk jól, a templomi áldozatra utal ez a hasonlat, amely során bárányt áldoztak fel. Végül pedig ez az áldozat a *„hibátlan és szep-*

lőtlen bárány” Krisztus lett. Milyen a mi áldozatunk, a bűnös ember áldozata? Hát hogyan nézne ki az a bárány, amelyet a szív kínál Istennek? Hát, a mi bárányunk legfeljebb egy mocskos, sárral bepiszkolt, különféle ágakkal, gazokkal teli bundájú, helyenként megkopaszodott, vagy esetleg csonka lábú, lesoványodott, tetőtől talpig beteg állat lenne. Ez lenne a mi sok jócselekedetünk, amit Isten elé viszünk. És akkor még túlzásba esünk, mert élő áldozatról beszélünk. „*Mit adhat az ember váltságul az ő lelkéért?*” Semmi Istennek tetszőt, Őhozzá méltót. És ennek tükrében nem még inkább rá kell csodálkoznunk Krisztus áldozatának tökéletességére, szentségére és tisztaságára? Testvérek, az apostol azért is mondja ezt, hogy gyönyörködni is megtanuljunk ebben az áldozatban. Egy kincsnél ugyanis, ha azt fémműves készítette, azt is szokták nézni, hogy mennyire hibátlan a kidolgozása, a formája, hogy nincs benne egyetlen felesleges kanyarulat, domborulat, ami véletlenül ott maradt. Azt mondja Péter: Krisztus áldozata tökéletes és gyönyörű, remekmű. „*Hibátlan és szeplőtelen*”, tiszta. Őbenne bízunk, vagy összehasonlítjuk azzal, amit mi tudunk adni Istennek? Mert Péter azt is hangsúlyozza ezzel, hogy összehasonlíthatatlan az a vér, amit Krisztus ontott értünk.

Az ige azt a kérdést is felteszi nekünk, hogy megbecsüljük-e eléggé azt az árat, amit Isten értünk adott. Ez alatt értve nemcsak a hálát – hogy hálából köszönetet mondunk –, hanem annak elismerését és bevallását, hogy egy örökkévalóságra Isten adósaivá lettünk! Múlt időben is mondhatom: adósok voltunk. A bűneink miatt! Az eltékozolt életünk miatt. De azt már Krisztus kifizette, rendezte azt a számlát. De akkor ez nem azt jelenti, hogy továbbra is adós maradok? Mert nem én fizettem ki, hanem Krisztus. Akkor nem Krisztusnak vagyok adós azért, amit értem tett, és megfizetett? De igen! Kimondhatatlanul nagy mértékben, egy örökkévalóságra adósaivá lettünk Istennek! De tegyük fel a kérdést: meg tudjuk Neki fizetni ezt az adósságot? Nem, Testvérek, egyértelműen nem tudjuk megfizetni! Sokan azt gondolják, hogy szolgálatukkal, életükkel visszafizetik. Testvérek, ez az a lelkiület, amely a 10.000 tálentumos szolgában volt. Ismerjük az igeszakaszt, tudjuk jól, hogy a 10.000 tálentum megfizethetetlen összeg. Ha az ember egész életében minden nap 12 vagy 24 órában dolgozik, akkor sem tudná visszafizetni ezt a hatalmas összeget. És mégis hogy megy a király elé? Csak még egy kis idő, és megfizetem neked. Tényleg, Testvérem, meg lehet ezt fizetni? Ez hazugság, de hadd fogalmazzam meg így is az örömhírt: Isten nem kéri tőled azt, hogy fizesd meg. Nem kéri számon már. Nem kárpótlást, visszafizetést kér tőlünk, hanem azt, hogy annak tudatában, hogy mekkora áldozatot hozott érted, hogy mit adott neked Krisztus vérében, hogy ebben

te örülni tudjál, ebben örvendezve hálával áldozzál Istennek, és szeresd Őt! Szeresd azt, aki neked adta ezt a nagy ajándékot. Ez nem visszafizetés, ez örömből fakadó szeretet. Ez hála! Ezt kéri Isten tőlünk, hogy ismerjük meg az Ő áldozatának nagyságát, naponként boruljunk le hálával Előtte ezért, és szolgáljunk Neki teljes életünkkel! Mi a mi életünk, ahhoz képest, ami érettünk fizettetett? Összehasonlíthatatlan a kettő.

Az Ige egy másik kérdést is feltesz nekünk, hogy vajon ilyen nagy áldozat megtermi-e a gyümölcsét életünkben. Megint hadd térjek vissza a 10.000 tálentumos szolga esetére, tudjuk jól, mi volt a folytatás. Kegyelmet kapott, elengedte Isten neki az adósságot, és aztán találkozik egy szolgatársával, aki minimális összeggel, teljesen megfizethetővel tartozik neki. És ugyanazt kéri, mint amit korábban ő kért a királytól: adjál még egy kis időt, megfizetem. És mi a válasza a 10.000 tálentumos szolgának? Elkezdi ütni-verní, és az adósok börtönébe csukatja, amíg meg nem fizeti. Megtermi a gyümölcsét az életünkben ez a nagy áldozat? Testvérek, sajnós az a tapasztalat, hogy az emberi természet a legtöbb ilyen esetben, ha nem nekünk kel megfizetni valaminek az árát, akkor annak az igazi értékét nem becsüljük sokra. Hány esettel találkozunk, a Testvérek is bizonyosan, amikor a gyermekek nem tudták megbecsülni azt, amit a szüleik tettek értük. Keményen dolgoztak, áldozatokat hoztak értük, és a gyerekek szemében mindez semminek tűnt. A mindennapi kenyér értéke is hasonló dolog. Az a generáció, aki még megélte a háborút, megélte a nélkülözést, hogy napokig, hetekig, hónapig nem volt állandó betevő falat, és egy száraz kenyér már bőséges lakomának bizonyult, az a generáció, megbecsüli a kenyeret, nem dobja azt csak úgy ki. Az a generáció pedig, aki bőségben nőtt fel, akik nem tudják, milyen a nélkülözés, gyakran nem is tudják megbecsülni a mindennapi betevőt. Vannak kivételek, hála az Úrnak, nem erről beszélek, de a többség nem képes erre, mert nem ő maga fizette meg az árát. Ilyen a mi óemberi természetünk: amit nem mi fizetünk meg, azt nem is becsüljük túl nagyra. És az ember ezért akar állandóan bizonyítani, és megfizetni Istennek, mint hogyha arra képes lenne. Azt gondolja, hogy amit ő maga tesz, az több, mert azt én tettem. De, Testvér, nem ez a lényeg, hogy te tetted, mert nem tudod megtenni. Krisztus megtette – becsüld meg! Péter apostol az Istennek való odaszánt élet fő okaként tér ki erre az áldozatra. Már korábban mondtam, hogy ez az igeszakasz a 13. vers-től a megszentelődésünkről szól, hogy Isten arra buzdít minket, hogy szánjuk oda magunkat Neki, és különféle okokat hoz fel. Ezek közül ez áldozat a leghangsúlyosabb ok. Ezzel akar minket Isten motiválni a szent életre! Ez a mozgató rugója annak, hogy Krisztusnak odaszánjuk az éle-

tünket. Ez az önátadás származik abból, ha valaki megbecsüli az értünk kifizetett árat, Krisztus vérét!

Ilyen nagy szeretetet látva, hogy Isten ilyen nagy áldozatot hozott értünk, kemény marad a szívünk, és nem válaszolunk Neki? Valóban ennyire kemények vagyunk? Ilyen nagy áldozatot hozva nem vagyunk képesek csekély hálaáldozatra? Mert micsoda a mi életünk Őhozzá képest? És mégis ragaszkodunk hozzá, és ezzel folytatja az apostol, ez a következő kérdése felénk: vajon eldobjuk-e és megtagadjuk-e atyáinktól örökölt hiábavaló életünket ilyen nagy áldozatot látva? Ezt mondja az Ige: *„tudván, hogy nem veszendő holmin, ezüstön vagy aranyon váltattatok meg”* – miből? – *„a ti atyáitoktól örökölt hiábavaló életetekből”*. Mit jelent ez? Az egyszerű világi gondolkozást, az Isten nélküli életet, ezeket örököljük, ezeket tanuljuk, ezek jönnek maguktól. És az Igének az a kérdése, hogy ezekhez ragaszkodsz még, a hiábavaló, értéktelen élethez, ahelyett, hogy ilyen nagy kincset elfogadnád, és gazdagságban élnél Istennel? Mert az áldozatot Isten ezért hozta, hogy kiváltson, mint egy börtönből megszabadítson minket bűnös életünkből, hogy ne hiábavaló módon éljünk, hanem Isten számára nagyon is hasznosan, értelmesen, Neki odaszánva a mindennapjainkat. Mert ez a két dolog, nagyon szorosán, elválaszthatatlanul összetartozik, hogy Krisztus áldozatát én mennyire értékelem és becsülöm, és az, hogy életemet odaszánom-e. Ha felbecsülhetetlen kincs számomra a golgotai kereształdozat, akkor életemet adom Istennek, aki ilyen nagy gazdagsággal ajándékozott meg, és lemondok az értéktelenről ezért a kincsért! Ha viszont továbbra is ragaszkodsz bűnnel teli, hiábavaló, atyáidtól örökölt életedhez, akkor ez azt is jelenti, hogy lenézed és megveted az érted ontott vért. Akkor kisebbnek mondod Krisztus áldozatát, mert azt mondod, hogy van egy értékesebb, amihez ragaszkodjak: a hiábavaló életem. Testvér, megtörtént már az életedben ez a nagy értékváltás? Pál apostol egy helyen beszél erről saját magával kapcsolatban: elkezdi mondani, sorolni a régi értékeket az Isten nélküli életében. A származása: benjáminita vagyok, egy tősgyökeres izráeli család leszármazottja. Tanult ember: a legjobb tudós lábánál volt diák, Gamáliélnél, Jeruzsálemben. Magas egyházi pozíciókat kapott: Jeruzsálemben üldözhetette a keresztyéneket, és az akkori egyházi vezetőség felhatalmazta, hogy Damaszkuszban is irtsa ki őket. Felelősségteljes, magas pozíció. Lehet vele dicsekedni: farizeus vagyok, nemes származású, nagy tudású, megbecsült példakép. És mit mond Pál apostol? Azt, hogy Krisztus megjelent az életében, és valahogy minden a feje tetejére állt. Ami régen érték volt, utána azt mondta, hogy mindezt kárnak és szemétnak ítélem. Hát a szemét, ami

a kukába való, tényleg érték? Ez a szemét a mi hiábavaló életünk! És azt mondja: *„kárnak ítélem (...) Krisztus ismeretének gazdagsága miatt”*. Többet kapott, mint amije volt. Testvér, Isten arra akar téged buzdítani, hogy szánd oda az életedet ezért a nagy áldozatért. Hogy felelj Neki, hogy ne maradjon gyümölcstelenül ez az áldozat.

Amikor megkísért bűnös szíved, hogy olyat tegyél és mondjál, amiről tudod, hogy Isten szemében utálatos dolog, vagy erőt keresel ahhoz, hogy szembeszállj bűneiddel, kísértő gondolataiddal és vágyaiddal, (nem csak tetteiddel, már a gondolatoknál el kell kezdeni a harcot), akkor gondolj arra – mondja Péter apostol –, hogy mekkora árat fizetted érted Krisztus, és nem azért, hogy te továbbra is tékozló fiúként éljél, hanem azért, hogy az igazi gazdagságot megkapva szeresd az Urat. Valóban értékesebb *„a bűn ideig-óráig való gyönyörűsége”* ennél a kincsnél? Testvér, ha megfáradsz a szolgálatban, az engedelmességre való törekvésben, ha elkeserít munkád gyümölcstelensége, megszomorít a sok ellenkezés és küzdelem másokkal – azt mondja Péter apostol –, gondolja arra, milyen drága áron váltott meg téged mennyei Atyád, és örülj, lásd meg a legnagyobb gazdagságot még a legnagyobb mélységek közepette is, és bár lehet, hogy nem oldódik meg az adott probléma az életedben, lehet, hogy Isten még későbbre tartogatja a szabadítását, de ez az ár már kifizettetett érted, ez már megtörtént. Isten azt akarja, hogy hálából Őneki élj.

Az igevers így kezdődik: *„tudván”*. Azt mondja az apostol ezzel a szóval, hogy ez egy tudás, hogy Krisztus vére mekkora kincs. Olyan tudás legyen ez valóban a szívünkben, amelyet minden nap elevenítsünk fel, kérjük az Urat, hogy a Szentlélek által emlékeztessen minket erre, hogy *„nem veszendő holmin, ezüstön vagy aranyon váltattatok meg a ti atyáitoktól örökölt hiábavaló életetekből; hanem drága véren, mint hibátlan és szeplőtlen bárányén, a Krisztusén”*. Ezt tudva, igyekezzünk odaszánni magunkat Istennek napról napra. És imádságban is kérjük a Szentlélek vezetését, emlékeztetését, a szabadítás örömét, mert ez az öröm az, ami minket az engedelmesség, az odaszánás felé elvezet. Adja meg nekünk az Úr, ezt munkálja szívünkben az Ő dicsőségére!

Imádkozzunk!

Dicsőítünk és magasztalunk, mennyei Édesatyánk a mi Urunk Jézus Krisztusban, azért, amit értünk tettél, hogy a legdrágábbat adtad oda, bűnnel teli és Számodra haszontalan emberekért, azért, hogy valóban gyermekeidként Neked tudjunk élni, egyáltalán alkalmasak legyünk arra, hogy akarodra törekedjünk, parancsolataid szerint éljünk.

Köszönjük, megváltó Úr Jézus Krisztus, hogy Önmagadat áldoztad értünk, az értékest az értéktelenért, a gazdagságot a szegénységért. Köszönjük, hogy eljöttél, mert meztelenek voltunk, hogy felruházz, hogy vakságunkat meggyógyítsd, hogy új szívet adj nekünk, amely Érted ég, és Téged dicsőít.

Bocsásd meg nekünk, hogy ilyen nagy váltságról – amelyről nem most hallunk először, hanem – újból és újból kell beszélned, mert bűnös szívünk mindig talál valami értékesebbet, olyat, amit annak vél, és mindig háttérbe kerül a drága vér, amit ontottál. Bocsásd meg, hogyha ilyen jó hír hallatán megkeményedik a szívünk, és nincs változás az életünkben. Bocsásd meg, hogy amikor a kegyelmet elfogadjuk, csak ideig-óráig tartó öröm van bennünk, és aztán utána visszatérve a minden napokba, ez az öröm háttérbe kerül, és minden más előrébb.

De köszönjük, Urunk, hogy mindezek ellenére Te hűséges vagy, és jó Pásztorként újból és újból visszafordítod szívünket, hitünk figyelmét a golgotai keresztre, arra, hogy mily csodálatos váltságot szereztél értünk. Kérünk, valóban hadd teremje meg ez gyümölcsét az életünkben, segíts napról napra, még ha küzdelmesen is, de Neked odaszánni magunkat, életünket, hogy egyre inkább felragyoghasson ez a drága vér, ez az érték. Kérünk, hogy így hadd lehessünk világító mécsesek otthonunkban, munkahelyünkön, baráti körünkben, akár dolgozzunk, akár szabadságon legyünk, akár pihenjünk, vagy itt a gyülekezetben. Kérünk add, hogy hogy ne vigyen el bennünket a tévtanításnak akármilyen szele, add, hogy a hangsúly mindig Rajtad legyen, és a Te áldozatodon, ne pedig mirajtunk.

Könyörgünk azért, hogy újítsd meg gyülekezeteinket, add, hogy az evangélium hirdettessék. Áldd meg Lelked bölcsességével egyházunk vezetőit, hogy munkájukban ezt tartsák szem előtt, hogy az ige, az evangélium terjedjen.

Adj, Urunk, kérünk, ébredést különféle bálványozásban és pogányságban szenvedő magyar népünknek, adj Hozzád térést.

Könyörgünk azért, hogy közöttünk is, személyesen a mi életünkben is ragyogjon fel újból és újból az evangélium. Hadd lehessen betegeink és szenvedő testvéreink támasza, öröme a fájdalmak és teherhordozás idején. Külön is hadd könyörögjünk gyászoló testvéreinkért. Te, aki legyőzted a halált, és Te, aki az életnek forrása vagy és a vigasztalás Istené, adj nekik igazi erőt és vigasztalást a gyász idejében.

Köszönjük Neked, hogy tegnap újabb csendeshét kezdődhetett Neszmélyen, áldd meg, kérünk, az ott lévő fiataljainkat, az igével szolgálókat, adj, Urunk, megtéréseket.

És köszönjük, hogy nekünk is készíttetnek alkalmaink a jövő hétre, kérünk, add, hogy mindig Te legyél középen, nyitogasd az ígét, és nyitogasd a mi értelmünket, szívünket. Te, aki a növekedést adod, munkáld ezt a mi életünkben.

Köszönjük, hogy ígéreted szerint velünk vagy „*minden napon a világ végezetéig*”, nemcsak úgy passzívan mellénk állva, hanem munkálkodva, vagy addig a napig, amíg Magad mellé nem veszel minket. És köszönjük, hogy ez a garancia arra, hogy megmaradhatunk a hitben, mert Te munkálod azt, és adod azt nekünk.

Áldott legyen, Urunk, a Te háromszor szent neved mindezért a kegyelemért, irgalomért, szeretetért, áldozatért!

Ámen.

297,1-2. 7-9 ének

1. Ó seregeknek Hatalmas királya, A nagy Istennek,
Mi teremtőnknek, Gondviselőnknek Szerelmes szent Fia:

2. Szent indulattal Minden hívő lélek Téged magasztal,
Ó fő bölcsesség, Áldott Istenség! Én is, amíg élek.

(...)

7. Te vagy az Ura Választott népednek, És hű pásztora
Minden időben Most s jövődőben Gyenge seregednek,

8. Kiket megváltál Drága szent véreddel, Megszabadítál
Bűntől, haláltól, A kárhozattól Elégtételeddel.

9. Azért már élünk Néked, nem magunknak; Hát úgy bánj velünk,
Hogy nagy örömmel Szolgáljunk szívvel Néked, mi Urunknak!